

Ja a svet okolo

Zase ten otravný zvuk! Zúfalo dúfam, že je to len zlý sen a že sa zobudím do krásneho nového dňa(soboty alebo nedele). No realita je nanešťastie iná. Budík zvoní ako šialený, takže ho rýchlo vypnem, pretože ten zvuk naozaj strašný. Nevieam, prečo som si ho ešte nezmenila. Zoberiem si do rúk mobilu nádeji, že som si budík nastavila omylom včera večer, pretože to sa mi už párkrát stalo. Lenže tentokrát bol budík nastavený správne, pretože nie je ani sobota, ani nedeľa. Otočím sa na druhú stranu a snažím sa opäť zaspáť. Ibaže keď je už v mojej izbe svetlo, nedá sa tam spať. Po chvíľke premáhania konečne vstanem z postele, nachystám sa do školy a idem si pustiť správy, lebo niekedy sú tam zaujímavé informácie. Zastávku autobusu mám hneď pri dome, tak si hovorím, že mi stačí vyraziť z domu tri minúty predtým, ako mi pôjde autobus. Za celý deň ide výťah maximálne päťkrát, ale keď sa ponáhľam, tak je výťah buď totálne preplnený ľuďmi a nezmesťím sa tam a musím čakať, alebo budem bežať dolu schodmi (ibaže to nie je také jednoduché, pretože bývam na samom vrchu). Tak či tak, autobus som nestihla. Opäť. Nič sa nedá robiť, zajtra si musím nastaviť budík aspoň o desať minút skôr. Mrznem na zastávke už asi pätnásť minút a autobus nikde. Čo je veľmi čudné, pretože chodí každých sedem minút. Rozhodnem sa teda, že prejdem na ďalšiu zastávku, ktorá je neďaleko. Keď som už v polovici cesty, započujem ako pár u trúbí na cyklistu autobus. Autobus, ktorý meškal najmenej desať minút a práve išiel na zastávku, kde som sa ponáhľala. Preto som sa rozbehla a utekám najrýchlejšie ako viem, ale autobus bol oveľa rýchlejší ako ja. V môj prospech hrali jedine kolóny, ktoré boli pár metrov pred zastávkou, takže som autobus dobehla. No nanešťastie kolóny trvali ďalej. Položím si tašku na zem, zapnem hudbu a pozerám sa von oknom. Už tam nebola tma, takže vonku bolo vidieť úplne všetko. Bolo vidieť krásny les pri mostíku, ale aj počmárané steny budov. Nechápeam, prečo si ľudia len tak čmárajú hlúposti po domoch. Keď sa už autobus blížil k zastávke kde vystupujem, zabrzdil na križovatke. Vtedy som si akurát schovávala slúchadlá do tašky. Lenže autobus zabrzdil tak prudko, že sa mi pošmykla noha a spadla som na zem. Akurát dnes som si zobrala na seba nové rifle do školy a teraz sú na kolenách celé špinavé. Už som si myslela, že tento deň už horší nebude, ale mýlila som sa. Keď som vošla do triedy, začala sa ma spolužiačka vypytovať: „Nevieš z čoho bude tá písomka z chémie?“ Vyvalím na ňu oči a bez slova sa rozbehnem k mojej lavici, v ktorej mám uloženú chémiu. Nechápeam to. Ved' písomku sme písali minulú hodinu a pán učiteľ povedal, že ďalšia bude až o mesiac. Ale nič sa nedalo robiť, musela som sa začať učiť, pretože moje známky z chémie sú otrasné. Potom mi však kamoš povedal, že si zo mňa robí spolužiačka srandu. Naštvalo ma to, ale zároveň som bola rada, pretože chémia je asi jediný predmet, ktorý mi nejde. Cez veľkú prestávku sa zvyčajne asi deväť stretneme za malým multifunkčným ihriskom a hráme naháňačku. Ale tentoraz

nie. S najlepšou kamoškou a dvomi spolužiakmi sme vyšli z pavilónu von. Keď sme prechádzali okolo okien našej triedy, všimla som si, že niekto zaklopal na okná z vnútornej strany. Spoza okna mi zakýval spolužiak a rehotal sa, že ostal vnútri. Ostatní si to nevšimli, tak som utekala za chalanmi a povedala som im to. Keď som s nimi prišla naspäť, spolužiak v triede tancoval a rehotal sa. Ale vtedy prišla do triedy pani učiteľka a on si ju nevšimol. Snažili sme sa ho varovať, ale bolo prineskoro. Pani učiteľka sa ho spýtala čo tam robí a on sa strašne zľakol. Radšej som s kamoškou išla preč, ale celú prestávku som sa na tom smiala. Hneď ako zazvonilo na koniec poslednej hodiny som sa snažila rýchlo odísť z triedy, lebo som sa strašne ponáhľala, ale bol tu jeden problém. Som totiž šatniarka a šatniar, čo má zamykať zdrhol na obed. Takže teraz musím čakať, kým sa všetci moji spolužiaci prezujú a zoberú si veci zo šatne. Už ani presne neviem, koľko im to trvalo, viem len že dlho. Keď som konečne išla na obed, čakalo ma veľké prekvapenie. Vonku nebola žiadna rada na obedy, ktorá tam bola skoro každý deň. Ale keď som vošla do jedálne, bola tam obrovská rada. Tak som si teda tú radu musela vystáť, aspoň jedlo bolo dobré. Keď som dojedla a pozrela sa na hodiny, bolo len štvrt na tri, takže máme kopec času. Ale tentokrát som nečakala, kým bude pár minút predtým ako príde autobus, ale idem na zastávku hneď, aby som to stihla. Ponáhľam sa totiž na tréning tanečnej, pretože keď som minule pár minút meškala, boli na mňa tréneri dosť nahnevaní. Tréningy mám síce až o tretej, ale chcem sa vyhnúť tým najväčším kolónam. Autobus som našťastie stihla. Poprechádzam sa po celom autobuse, ale nikde nie je moja spolužiačka s ktorou zvyčajne cestujem týmto autobusom a chodím na tréningy. Asi je ešte v škole alebo už na tréningu. V autobuse som sa začala učiť, pretože na zajtra mám toho strašne veľa (zajtra máme dve písomky, musím si urobiť projekt a ešte sa musím pripraviť na skúšanie zo všetkých predmetov, pretože pani učiteľky môžu hocikedy skúšať). Keď vystúpim z autobusu, rýchlo idem domov, nachystám si tanečnú a idem na iný autobus, mimochodom ktorý chodí raz za pol hodinu, takže keby som ho nestihla, tak musím ísť štyri dlhé zastávky pešo. Našťastie keď vyjdem z domu, hneď vidím na tú zastávku a to bolo moje šťastie. Keď som vyšla z domu, uvidela som ako autobus akurát ide zastaviť na zastávke. Rozbehnem sa veľmi rýchlo a nakoniec som to stihla! Sama som tomu neverila, ale bolo to tak. V autobuse som si sadla k oknu a pozerala sa okolo. Na ďalšej nastúpila zvláštna postava, ktorá bola celá v čiernom a mala kapucňu na hlave. Najprv som si ju nevšimla, ale potom začala pobehovať po celom autobuse. Myslela som si, že mi šibe, tak som si pretrela oči. Tá postava tam zrazu nebola! Akoby sa pod zem prepadla. Ďalej som to už neriešila. Asi sa mi to iba zdalo. Zrazu mi niekto zahučal do ucha. Tak som sa zľakla, až ma striaslo. Za mnou sedela tá postava a začala sa smiať. Ten smiech mi však bol veľmi povedomý, tak som tej postave dala dole kapucňu. Nebol to nikto iný ako moja najlepšia kamoška, ktorá práve chytila záchvat smiechu. Tak som sa začala smiať s ňou, ale nesmiali sme sa dlho, pretože som na ďalšej zastávke vystupovala a ona išla ďalej. Rozlúčili sme sa a ja som išla na tréning. Tréningy máme teraz o pol hodinu dlhšie ako zvyčajne, pretože

za dva týždne ideme na súťaž. Spolužiačka meškala asi dvadsať minút, a keď jej trénerka povedala aby nechodila neskoro, tak sa urazila a nikto nevedel prečo. Po tréningu som išla domov(opäť autobusom ,pretože mama nechce aby som chodila po tme sama pešo) a začala som sa učiť. Učenia som mala vyše hlavy, takže som všetko dokončila až neskoro večer. Väčšinou keď idem do postele neviem zaspáť, ale dnes som bola veľmi unavená a hneď som zaspala. Nakoniec tento deň nebol až taký zlý, ako sa na začiatku zdalo.